

Van: Vlaams Minderhedencentrum vzw <noreply_nieuwsvrr@vmc.be>**Aan:** veerle.solia@amsab.be**Datum:** 03/22/2010 05:25 PM**Onderwerp:** VMC Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 5 // 22 maart 2010Is deze Nieuwsbrief niet goed leesbaar [KLIK HIER](#)**www.vreemdelingenrecht.be** Nieuwsbrief
Vreemdelingenrecht en IPR

nr 5 // 22 maart 2010 <%response.write rs(1)%> // <%response.write rs(3)%>

1. Uitvoering huisvestingsvoorwaarde bij gezinshereniging vernietigd door Raad van State**2. Criteria stabiele relatie bij gezinshereniging vernietigd door Raad van State****3. Inschrijving na regularisatie verplicht op datum van de beslissing van DVZ****4. Ontwikkelingen asiel Dublin-Griekenland****5. Overzicht rechtsmiddelen voor Dublinprocedures voor opgesloten asielzoekers****6. Schending artikel 3 EVRM bij uitwijzing naar Iran****7. Informatieplicht en voordeel van de twijfel bij leeftijdsbepaling van niet-begeleide minderjarigen****8. Geen DHBP bij niet-psychotische patiënten in gesloten centra****9. Geef uw mening over de communicatiekanalen van het VMC****1. Uitvoering huisvestingsvoorwaarde bij gezinshereniging vernietigd door Raad van State**

In een **arrest van 26 februari 2010 (nr. 201.375)** annuleert de Raad van State de huisvestingsvoorwaarde die het Verblijfsbesluit (Vb) oplegt voor gezinshereniging met een niet-EU/EER vreemdeling. Volgens de Raad van State gaat artikel 26/3 Vb veel verder dan wat de wetgever voor ogen had toen hij de voorwaarde in de Verblijfswet (Vw) inschreef. Bijgevolg schendt artikel 26/3 Vb de Verblijfswet en werd het vernietigd. Dit betekent dat gewestelijke woonvereisten niet meer mogen gelden als voorwaarde voor gezinshereniging. Het familielid dat zich bij een niet-EU/EER vreemdeling wil komen voegen, moet in principe nog steeds bewijzen dat er voldoende huisvesting is, maar moet geen attest meer vragen aan de gemeente dat de huisvesting aan de gewestelijke normen voldoet.

Volgens **artikel 10 en 10bis Vw** moet een familielid (zoals bedoeld in art. 10, §1, 4°, 5° en 6) dat zich komt voegen bij een niet-EU/EER vreemdeling met verblijfsrecht in België, onder andere aantonen dat de persoon die vervoegd wordt over "voldoende huisvesting" beschikt om het familielid te herbergen. De Verblijfswet delegerde aan de Koning de bevoegdheid te bepalen wanneer de huisvesting voldoende wordt geacht. **Artikel 26/3 van het Verblijfsbesluit** deed dat door te eisen dat de vreemdeling een attest voorlegt van de gemeente waaruit blijkt dat de woning waarin verblijft, voor hem en zijn gezinsleden voldoet aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten die in het betrokken gewest gelden. Met andere woorden: de vereisten uit de Vlaamse, Waalse of Brusselse wooncode.

Volgens de Raad van State geeft artikel 26/3 Vb daarmee een andere, verkeerde, draagwijdte aan de regionale wooncodes:

- zo voert artikel 26/3 Vb een verplichting in voor de bewoners van de woning, terwijl de regionale codes verplichtingen invoeren voor personen die hun woning ter beschikking stellen aan derden (bv. eigenaars die hun woning verhuren);
- geen enkele code sanctioneert het "bewonen" van een woning die niet conform de regels is;
- artikel 26/3 Vb verplicht de betrokken woningen te voldoen aan alle regels van de toepasselijke wooncode en maakt geen enkel onderscheid naargelang de ernst van de tekortkoming. Het voorziet evenmin een procedure die toelaat na te gaan of de gebreken van die aard zijn dat een bewoning onaanvaardbaar is.

Een systeem dat gezinshereniging verbiedt vanaf het ogenblik dat de woning niet voldoet aan eender welke regel voorgeschreven door de regionale wooncode, is veel strenger dan wat de codes tot doel hebben. Dit gaat ook veel verder, volgens de RvS, dan wat de wetgever bedoelde. Uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 15 september 2006 (die deze voorwaarde in de Verblijfswet invoerde) blijkt immers dat de wetgever niet de bedoeling had om van vreemdelingen te eisen dat ze normen respecteren die in de praktijk niet aan de Belgische bevolking opgelegd worden. Bedoeling was enkel te vermijden dat familie van een vreemdeling terecht komt in een woning die duidelijk ongeschikt is om bewoond te worden of gevaarlijk is. Ook wou men praktijken van huisjesmelkers tegengaan.

Gevolg van het arrest?

Vanaf 26 februari 2010 moeten familieleden die een aanvraag gezinshereniging indienen geen attest van voldoende huisvesting volgens de gewestelijke normen (**bijlage 6** en **bijlage 7**) meer voorleggen om een ontvankelijke aanvraag in te dienen. Het is nog niet duidelijk of en hoe de Dienst Vreemdelingenzaken het bewijs van voldoende huisvesting voortaan zal controleren.

Volgens **de Verblijfswet** moet het familielid bedoeld in art. 10, §1, 4°, 5° en 6 Vw dat zich wil voegen bij een niet-EU/EER vreemdeling met verblijfsrecht in België (art. 10 en 10bis Vw) bij de aanvraag het bewijs van voldoende huisvesting aanbrengen. Dit moet echter bij KB gespecificeerd worden. Bij gebrek aan uitvoeringsbesluit

raadt het Vlaams Minderhedencentrum voorlopig aan om de voldoende huisvesting zelf te bewijzen, met alle mogelijke bewijsmiddelen, bv. met een plaatsbeschrijving of eigen verklaring. Als het standpunt van de DVZ duidelijk wordt, zullen we dat in een volgende nieuwsbrief vermelden.

Bron: **RvS 26 februari 2010 (nr. 201.375)**

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

[^TOP](#)

2. Criteria stabiele relatie bij gezinshereniging vernietigd door Raad van State

In een **arrest van 26 februari 2010 (nr. 201.374)** vernietigt de Raad van State de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen geregistreerde partners in het kader van gezinshereniging met een niet-EU/EER vreemdeling met verblijfsrecht in België. Volgens de RvS zijn zowel het criterium van twee jaar relatie als de verbintenis tot tenlasteneming in het KB van 17 mei 2007 strijdig met de Verblijfswet, waardoor het artikel in zijn geheel vernietigd werd.

Een vreemdeling die een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten met een niet-EU/EER vreemdeling die een verblijfsrecht heeft in België, kan via gezinshereniging naar België komen op voorwaarde dat ze een duurzame en stabiele relatie bewijzen van minstens een jaar (artikel 10 § 1, 5° Verblijfswet). Hoe dat bewezen moet worden, werd door de Koning bepaald in het KB van 17 mei 2007. (Eenzelfde bepaling geldt voor gezinshereniging met EU burgers en met Belgen: respectievelijk artikel 40bis Vw en KB van 7 mei 2008.)

Een van de criteria in het KB om het stabiele karakter van de relatie te bewijzen, is dat de partners bewijzen dat ze elkaar al ten minste twee jaar kennen. Aangezien de Verblijfswet zelf slechts een relatie van tenminste een jaar vereist, en geen twee jaar, is het KB strijdig met de Verblijfswet.

Ook de opgelegde verbintenis tot tenlasteneming die zowel vereist wordt bij het criterium van twee jaar relatie, als bij het criterium van een jaar samenwonen, is strijdig met de Verblijfswet. Een verbintenis tot tenlasteneming is een materiële voorwaarde (zoals voldoende bestaansmiddelen, ziekteverzekering en voldoende huisvesting), hetgeen in een apart artikel in de Verblijfswet geregeld wordt (nl. artikel 10 § 2 Vw). De Koning had niet de bevoegdheid om een materiële voorwaarde toe te voegen in een KB waar het de criteria voor een stabiele relatie moest vastleggen.

De RvS bevestigt met dit arrest **eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen**, en vernietigt de betwiste bepalingen in het KB.

Gevolg van het arrest?

Door de vernietiging van het volledige artikel 11 KB van 17 mei 2007 zijn er geen gedetailleerde criteria meer waaraan een aanvraag voor gezinshereniging op basis van een geregistreerd partnerschap moet voldoen. Wel zal de partner moeten bewijzen dat er een duurzame en stabiele relatie is van tenminste een jaar, zoals de Verblijfswet nog steeds voorschrijft. Het is nog niet duidelijk welke bewijzen van de relatie de Dienst Vreemdelingenzaken voortaan zal eisen en aanvaarden.

De RvS sprak zich nu enkel uit over het KB van 17 mei 2007, m.b.t. gezinshereniging met niet-EU/EER vreemdelingen. Eenzelfde problematiek (criterium van twee jaar relatie) stelt zich m.b.t. gezinshereniging met EU burgers of Belgen, in het KB van 7 mei 2008, maar daarover sprak de RvS zich (nog) niet uit.

Bron: **RvS 26 februari 2010 (nr. 201.374)**

Bericht van Vlaams Minderhedencentrum

[^TOP](#)

3. Inschrijving na regularisatie verplicht op datum van de beslissing van DVZ

Wanneer een geregulariseerde vreemdeling zich op een gemeente aanbiedt om in het vreemdelingen- of bevolkingsregister te worden ingeschreven, stelt zich de vraag op welke datum die inschrijving moet gebeuren. De datum van de beslissing van de DVZ? De datum waarop de vreemdeling zich aanbiedt? De knoop is nu doorgehakt. De inschrijving moet gebeuren op de datum van de beslissing van de DVZ (te vinden bij IT 202). Dat staat in de onderrichtingen die de FOD Binnenlandse Zaken op 17 februari 2010 aan de gemeenten heeft bezorgd. Dat is ook voor de OCMW's belangrijke informatie want het recht op dienstverlening, met tenlasteneming door de POD MI binnen de wettelijke grenzen, ontstaat ook vanaf de datum van de beslissing van de DVZ.

Bericht van VVSG M-Weter 2010 nr. 3

[^TOP](#)

4. Ontwikkelingen asiel Dublin-Griekenland

Op de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) van 9 februari 2010 werd gevraagd naar het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inzake het **recente UNHCR rapport over asiel in Griekenland**, van december 2009. Daarbij roept het UNHCR de lidstaten op om geen overdrachten naar Griekenland uit te voeren in het kader van de Dublin II Verordening zolang de tekortkomingen (toegang tot de asielprocedure, de opvangmogelijkheden, detentie, ...) in het huidige asielbeleid niet aangepast zijn.

De DVZ nam kennis van het nieuwe standpunt van het UNHCR maar vindt dit inhoudelijk niet nieuw en blijft asielzoekers overdragen naar Griekenland. DVZ wijst er ook op dat deze materie op Europees niveau dient aangepakt te worden.

Op dezelfde vergadering werd gevraagd waarom er aan asielzoekers die in een Dublinprocedure zitten geen duidelijk document wordt meegegeven waarop de termijnen van overname, antwoord etc,... worden vermeld. Deze termijnen zijn belangrijk aangezien bij het verstrijken van sommige deadlines België alsnog verantwoordelijk geacht wordt voor de behandeling van de asielaanvraag.

In de praktijk wordt er nu enkel een stempel op de bijlage 26 aangebracht met de vermelding 'Dublininterview gedaan op...'. De DVZ erkent dat er een verplichting bestaat tot informatie en dat dit al jaren gebeurt door middel van de stempel en de vermelding 'overname Dublin'. DVZ stelt dat meestal de datum van het Dublininterview dezelfde datum is waarop de overname/terugname wordt vermeld op de bijlage 26, maar dat de effectieve

overnamevraag enkele dagen later plaatsvindt.

Bron: **BCHV Contactvergadering 9 februari 2010**

Praktische handleiding voor advocatuur inzake de Dublinprocedure

Er is een nieuw praktisch instrument omtrent de juridische stappen die men als advocaat kan ondernemen voor cliënten die in de Dublin fase zitten en werden opgesloten. Het instrument werd opgemaakt door Jesuit Refugee Service, BCHV en de transitgroep van de bezoekers van de gesloten centra.

Het document toont wat men als advocaat kan doen zowel voor als na de betekening van de bijlage 26quater. Wat voor rechtsmiddelen er (buiten de UDN- en annulatieprocedure bij de RvV) voorhanden zijn en hoe het recht op opvang voor de asielzoeker gedurende de Dublinfase is geregeld.

Bron:

Bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen

^TOP

5. Overzicht rechtsmiddelen voor Dublinprocedures voor opgesloten asielzoekers

Er is een praktisch instrument opgemaakt door Jesuit Refugee Service, het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en de transitgroep van de bezoekers van de gesloten centra omtrent de juridische stappen die men als advocaat kan ondernemen voor cliënten die in de Dublin fase zitten en werden opgesloten. Het document vat samen wat men als advocaat kan doen zowel voor als na de betekening van de bijlage 26 quater, welke rechtsmiddelen er voorhanden zijn (buiten de UDN- en annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), en hoe het recht op opvang voor de asielzoeker gedurende de Dublinfase is geregeld. Vóór aflevering van de bijlage 26quater:

- De advocaat stuurt een brief naar de Dublin cel bij de DVZ (fax 02/274.66.72) om uit te leggen waarom zijn cliënt verzoekt om zijn asielaanvraag in België te behandelen in plaats van in Griekenland (toepassing van soevereiniteitsclausule: situatie in Griekenland (rapporten van UNHCR en andere organisaties) en omstandigheden specifiek voor de cliënt (eerdere ervaringen in Griekenland, kwetsbaarheid ...)).
- Eventueel verzoek tot invrijheidstelling voor de Raadkamer
 - In geval van een bijlage 39ter: nagaan of de situatie effectief overeenkomt met de 3 gevallen uit art. 51/5 §1ste van de Verblijfswet: verblijfsvergunning of reisdocument met visa, waarvan de geldigheidsduur is verstreken, verklaring van de aanvrager, Eurodac hit
 - In geval van een bijlage 39bis = meestal een aanhouding omwille van illegaal verblijf (art. 7 Vw) gevolgd door asielaanvraag in het gesloten centrum. Deze situatie komt vaak voor bij personen die aangehouden worden bij aankomst per vliegtuig in Zaventem komende vanuit Athene, of bij personen die zijn teruggestuurd vanuit Duitsland t.g.v. bilaterale overeenkomst. De DVZ motiveert de opsluiting op basis van art. 74/6 §1ste bis, 12° Vw (asielaanvraag ingediend met als doel een nakende verwijdering uit te stellen). De Kamer van Inbeschuldigingstelling van Brussel (NL) heeft op 4 februari 2010 geoordeeld dat dergelijke vasthouding onwettig is, omdat de DVZ geen concrete elementen aanbracht die aantonen dat de asielaanvraag ingediend werd met de bedoeling om de verwijdering uit te stellen.

Na aflevering van de bijlage 26quater:

- Tegen de opsluiting kan een verzoek tot invrijheidstelling bij de Raadkamer ingediend worden. De vasthouding is onwettig omdat een verwijdering naar Griekenland in strijd is met art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (zie KI Brussel (NL) 23/12/2009 en 27/01/2010). Opgelet: tegen enkele beslissingen van de KI is cassatieberoep aangetekend bij het Hof van Cassatie waardoor de beslissing niet definitief is. Men zou ook kunnen overwegen om een dergelijk verzoek in te dienen vóór de betekening van een bijlage 26quater.
- Tegen de bijlage 26 quater kan een uiterst dringend beroep (UDN - uiterst dringende noodzakelijkheid) voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) ingediend worden binnen de 5 dagen. Als basis hiervan kunnen internationale rapporten en de specifieke situatie van de aanvrager ingebracht worden:
 - Franstalige kamers : zij schorsen zeer vaak de bijlage 26quater indien het beroep goed gemotiveerd is (zie bv. arrest nr. 35658 van 10 december 2009, nr. 35752 van 12 december 2009)
 - Nederlandstalige kamers : over het algemeen schorsen zij niet de bijlage 26quater, zelfs niet in het geval dat het beroep goed gemotiveerd is; toch is het noodzakelijk om het beroep in te dienen (zie verder hieronder, indien de bijlage 26quater niet geschorst wordt).
- Vordering tot schorsing en nietigverklaring van de bijlage 26quater voor de RvV binnen de 15 dagen (dit is niet opschortend, maar is toch belangrijk ongeacht of de beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de bijlage 26quater opschort of niet)

Indien de bijlage 26quater niet geschorst wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

- Er kan een vordering op eenzijdig verzoekschrift voor de rechtbank van eerste aanleg ingediend worden, met het verzoek om de Belgische Staat te bevelen om de uitvoering van het uitwijzingsbevel op te schorten tot de RvV, of desgevallend de Raad van State (in cassatie) zich heeft uitgesproken over het verzoekschrift tot annulatie van de bijlage 26quater. Als basis hiervan kunnen dezelfde argumenten als voor de RvV ingeroepen worden (voorbeeld: kortgeding Brussel 18/07/2008)
- Er kunnen voorlopige maatregelen voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gevraagd worden (**"rule 39" of artikel 39 van het reglement van het Hof**) :
 - Wanneer: dit kan reeds ingediend worden alvorens de RvV zich heeft uitgesproken in uiterst dringende noodzakelijkheid (argumenterend dat het beroep UDN voor de Nederlandstalige kamers toch niet effectief is: art. 13 van EHRM), maar het is meest aangewezen om dit zo snel mogelijk na de uitspraak van de RvV in UDN te doen.
 - Belangrijk: zelfs indien men geen beroep UDN heeft ingediend voor de RvV (of geen vordering tot nietigverklaring), dan heeft het toch nog zin om beroep aan te tekenen bij het EHRM in Straatsburg (aanvoerdend dat een beroep voor de RvV toch niet effectief is).
 - Er is een **formulier voor een verzoekschrift** op de website van het Hof. Het formulier **kan ook online ingevuld worden**.
 - Het is noodzakelijk dat de advocaat zijn cliënt ontmoet om kennis te hebben van zijn verhaal en de specifieke omstandigheden van zijn persoonlijke situatie, en om alle mogelijke bewijsstukken te verzamelen ter ondersteuning van zijn verzoek
 - Het EHRM kent voorlopige maatregelen toe in twee situaties :
 - Specifieke kwetsbaarheid (handicap, trauma, alleenstaande moeder met kinderen, oudere personen, enz....) : een transfer naar Griekenland is op zich in strijd met art. 3 EVRM (omstandigheden van de opvang en de procedures).
 - Profiel van de bescherming (door elementen aan te voeren die aangeven dat de cliënt nood heeft aan internationale bescherming): schending van art. 3 EVRM door het risico op 'refoulement'.
 - Het EHRM kent soms ook voorlopige maatregelen toe gedurende 1 à 2 weken terwijl ze de advocaat verzoekt om het dossier te vervolledigen

- Indien het dossier voor het Hof in orde lijkt te zijn, gelast ze voorlopige maatregelen tot nader order.
- De DVZ bevestigt dat ze inderdaad wachten op een nieuwe uitspraak van het Hof over de grond van een verzoek alvorens ze hun beleid aanpassen. Er zijn daarentegen wel reeds vonnissen geweest die Griekenland veroordelen voor onmenselijke en vernederende behandeling.
- In het geval van een "rule 39" voor 2 weken, komt het zelden voor dat de DVZ spontaan overgaat tot invrijheidstelling. Daarentegen gaat men wel regelmatig over tot invrijheidstelling, indien het gaat om een "rule 39" tot nader order. Anders kan men eventueel een verzoek tot invrijheidstelling overwegen.

Recht op opvang ?

- Personen die vrijgelaten zijn maar van wie de bijlage 26quater niet geschorst werd door de RvV en die ook niet het voorwerp zijn van een "rule 39" door het EHRM: in principe hebben zij geen recht op opvang. Het is dus nodig om alsnog de schorsing en nietigverklaring van de bijlage 26quater te bekomen bij de RvV, zelfs na een vrijlating.
- Vrijgelaten personen van wie de 26quater geschorst is door de RvV, of die het voorwerp uitmaken van een "rule 39" door het EHRM: in principe zouden zij recht op opvang moeten hebben op basis van het feit dat het ontvangen uitwijzingsbevel (bijlage 26quater) niet uitvoerbaar is. Het is aangewezen om een verlenging van het uitwijzingsbevel aan DVZ te vragen.

In alle gevallen moet men aan de vrijgelaten asielzoekers uit de gesloten centra aanbevelen om:

1. absoluut in contact te blijven met hun advocaat
2. zich aan te melden bij de cel Dispatching in Brussel (voor toewijzing van opvang)

Indien opvang wordt geweigerd, moet de advocaat hiervan op de hoogte gebracht worden die in dat geval de nodige procedures voor de Arbeidsrechtbank zal inleiden.

Vergeet de opvangcrisis niet: Dublin asielzoekers hebben geen gunstigere positie in vergelijking met andere asielzoekers.

Bericht van JRS, BCHV en de transitgroep van de bezoekers van de gesloten centra

[^TOP](#)

6. Schending artikel 3 EVRM bij uitwijzing naar Iran

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft op 9 maart 2010 in een beslissing ten gronde geoordeeld dat de uitwijzing van een Iraniër naar Iran een schending van artikel 3 EVRM is (art. 3 EVRM = verbod op onmenselijke en vernederende behandeling).

De feiten

In casu ging het om een asielzoeker die zijn herkomstland Iran had verlaten in 2003 en in Zweden asiel aanvroeg. Hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat hij deelgenomen had aan een demonstratie waarbij de Iranese regering werd bekritiseerd en waarbij hij werd gearresteerd, mishandeld en opgesloten voor een periode van 2 jaar, alvorens te vluchten naar Zweden. Hij verliet Iran op illegale wijze, per vrachtwagen. In 2005 werd een medisch attest voorgelegd waarbij werd geattesteerd dat de verwondingen op het lichaam van de asielzoeker het gevolg kunnen zijn van foltering.

Onderzoek vluchtverhaal door de Zweedse autoriteiten

De asielinstantie in Zweden twijfelde aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ze verwees hierbij onder andere naar het feit dat zijn vluchtverhaal niet voldoende onderbouwd was en dat er geen bewijs voorlag dat hij bij terugkeer naar Iran zou worden mishandeld of gefolterd. De asielaanvraag werd negatief afgesloten.

Er werd een voorlopige maatregel (rule 39) aangevraagd bij het EHRM. Deze werd toegekend waardoor de uitwijzing van verzoeker werd geschorst tot nader order.

Beslissing ten gronde door het EHRM

Het Hof begint met nadruk te leggen op het consistente karakter van het vluchtverhaal door verzoeker en dat de algehele geloofwaardigheid ervan niet werd ondermijnd.

Het Hof aanvaardt de algemene conclusies die voortvloeien uit het medisch attest, namelijk dat de verwondingen aanwezig op het lichaam van verzoeker het gevolg kunnen zijn van folteringpraktijken. Indien de Zweden hierover twijfelde, dan hadden ze een expert moeten raadplegen.

De mishandeling en opsluiting door Iranese autoriteiten ten gevolge van deelname aan demonstratie is volgens het Hof hierdoor voldoende aangetoond.

Voorts is volgens onafhankelijke internationale bronnen informatie beschikbaar waaruit blijkt dat personen die terugkeren naar Iran een hoog risico lopen om geveiseerd te worden door de autoriteiten indien blijkt dat ze het land op illegale wijze hebben verlaten. In casu heeft verzoeker verklaard Iran op illegale wijze te hebben verlaten en dit gegeven werd niet betwist door de Zweedse asielinstantie.

Bijgevolg, zo redeneert het Hof, was het waarschijnlijk dat het verleden van verzoeker (deelname aan kritische demonstratie tegen Iraans bestel) zou ontrafeld worden bij terugkeer naar Iran, wat zou kunnen leiden tot opsluiting en mishandeling.

Het EHRM besluit tot schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker zou terugkeren naar Iran.

Dit arrest is van belang voor Belgische rechtspractici omdat het aankaart dat:

- vervolging die reeds heeft plaatsgevonden in het verleden (verwondingen die medisch geattesteerd werden) een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging voor verzoeker gegrond is (artikel 4.4 Kwalificatierichtlijn). Het is dan aan de Staat om deze te betwisten, wat leidt tot een omkering van de bewijslast (in casu: expert betrekken om medisch attest te betwisten).
- personen die Iran op illegale wijze verlaten een hoog risico lopen om geveiseerd te worden door de autoriteiten en dit, naargelang de reden van vlucht, een mogelijke arbitraire behandeling kan opleveren bij terugkomst.

Bron: **EHRM 9 maart 2010, R.C. v. Zweden**

Bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen

[^TOP](#)

7. Informatieplicht en voordeel van de twijfel bij leeftijdsbepaling van niet-begeleide minderjarigen

De Nationale Raad van de Orde van Geneesheren heeft zich uitgesproken over de leeftijdsbepalingstest van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Zo'n test bestaat uit 3 radiografieën: het orthopantomogram (= foto van het gebit), radiografie van de pols en het sleutelbeen. De interpretatie van een röntgenfoto is niet onfeilbaar, allerhande factoren kunnen de groei van het individu beïnvloeden hebben en de meeste referentietabellen voor de botleeftijdsbepaling zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Ook de dentale criteria hangen af van de etnische oorsprong, maar ook van het sociaal-economisch en nutrieel niveau.

Op basis van deze interpretatieverschillen en het gevaar dat ioniserende stralen voor de gezondheid inhouden, concludeerde de Orde van Geneesheren:

- Ioniserende stralen inzetten mag pas als er meer voor- dan nadelen zijn. De minderjarige moet hier uitdrukkelijk in toestemmen. Hij moet goed geïnformeerd worden (desnoods met een tolk) over het doel, de contra-indicaties en de inherente risico's van de test. Bijstand van een voogd of referentiepersoon is belangrijk. (Helaas voorziet de programmawet van 24/12/2002 pas een voogd, als de minderjarigheid is bewezen, behalve in uiterst dringende noodzakelijkheid).
- De leeftijdsschatting kan maar met een betrouwbaarheidsinterval; het voordeel van de twijfel moet toegekend worden aan de persoon die verklaart minderjarig te zijn.
- De geschatte leeftijd mag rechtstreeks meegedeeld worden aan de overheid. Andere gegevens die tijdens de test aan het licht komen, vallen onder het beroepsgeheim.

Bron: **advies van de Orde van geneesheren over het testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (20/02/2010)**

Bericht van VMC-Steunpunt Gezondheid & Vreemdelingenrecht

[^TOP](#)

8. Geen DHBP bij niet-psychotische patiënten in gesloten centra

De Nationale Raad van de Orde van Geneesheren oordeelde dat dehydrobenzopéridol (= DHBP) niet mag ingespoten worden om niet-psychotische vreemdelingen in gesloten centra in toom te houden.

Het toedienen van DHBP kan enkel met de toestemming van de patiënt. Een dwangbehandeling is niet toegelaten voor zover de vreemdeling over voldoende psychische vermogens beschikt om informatie te ontvangen en in te stemmen met de voorgestelde behandeling. Het gebruik van dwangmedicatie staat trouwens ook niet op de lijst van dwangmiddelen die toegelaten zijn in de gesloten centra.

Bron: **advies van de Orde van geneesheren over het inspuiten van DHPB bij niet-psychotische patiënten in gesloten centra (20/02/2010)**

Bericht van het VMC-Steunpunt Gezondheid & Vreemdelingenrecht

[^TOP](#)

9. Geef uw mening over de communicatiekanalen van het VMC

Het Vlaams Minderhedencentrum werkt aan een nieuw communicatieplan. We willen ons communicatieaanbod in de toekomst nog beter afstemmen op uw wensen en informatiebehoeften.

Naar welk soort informatie over migratie, inburgering, integratie en etnisch-culturele diversiteit bent u op zoek? En wat vindt u van de huidige communicatiekanalen van het Vlaams Minderhedencentrum?

Uw mening interesseert ons. Vul daarom onze online-enquête over communicatie in en maak kans op een boekenbon van 20 euro. De enquête invullen duurt 10 à 15 minuten.

Meer info bij **Ignace Fermont**

Ga naar de enquête

[^TOP](#)

Deze nieuwsbrief is een **gemeenschappelijk initiatief** van :

Vlaams Minderhedencentrum (eindredactie),
Vluchtelingenwerk Vlaanderen, **Integratiedienst Gent**, en
de volgende regionale integratiecentra: **De Acht** (stad Antwerpen), **Odicé** (Oost-Vlaanderen), **Pric Limburg** en **Foyer** (Brussels gewest).

Bij deze laatste 4 (regionale integratiecentra) kan u zich abonneren op eenzelfde juridische nieuwsbrief, aangevuld met regionale info.

Deze nieuwsbrief is een uitgave van
Vlaams Minderhedencentrum vzw

www.vmc.be

Aromagebouw
Vooruitgangstraat 323 bus 1 - 1030 BRUSSEL
T 02/ 205 00 50 - F 02/ 205 00 60

Meer info?

www.vreemdelingenrecht.be bevat alle basisinformatie over diverse procedures en specifieke rechten van vreemdelingen. De teksten worden constant bijgewerkt om de informatie steeds actueel te houden.

Vragen?

1. Raadpleeg de info op de **website**
2. Bel (indien nodig) een van de **diverse lokale rechthulpdiensten** (eventueel voor een afspraak)
3. Bel (bij gebrek aan lokale dienst) **de VMC-VWV telefonische helpdesk** (alleen voor advies, niet voor bemiddeling of afspraken) T 02/2050055 elke maandag 9u-12u30, woensdag 13u30-17u en vrijdag 9u-12u30:
 - toets 1: familiaal internationaal privaatrecht (VMC Steunpunt IPR)
 - toets 2: asielrecht (VWV)
 - toets 3: vreemdelingenrecht (VMC)
 - toets 4: gezondheid (VMC Steunpunt Gezondheid en Vreemdelingenrecht)
4. Mail de VMC Steunpunten of VWV
 - alleen voor vragen over IPR, asielrecht en gezondheid (niet over algemeen vreemdelingenrecht!)
 - alleen via het **schriftelijke formulier**

Archief

Gratis abonneren

Uitschrijven

Gebruikersovereenkomst

Print deze nieuwsbrief